

АНДРЕА ПАУ
**НАЈБОЉИ
ПРИЈАТЕЉИ**

ИЛУСТРАЦИЈЕ
ЕРИКА ДЕ ПЈЕРИ

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

■ Laguna ■

Наслов оригинала
Andrea Pau
Amici per la clava

Copyright © 2013 De Agostini Libri S.p.A., Novara

Text: Andrea Pau
Illustrations: Erica De Pieri
Color: Alessandra Bracaglia

Translation copyright © 2014 за српско издање, ЛАГУНА

САДРЖАЈ

1.	Мала напаст	11
2.	Има ли кога?!	19
3.	Хооо-рук!	25
4.	Зауставите меее!	32
5.	Диносаурус или... палмасаурус?	42
6.	Узбуна у селу!	50
7.	Кукурукууууу	59
8.	Мегалитски пријатељ	68
9.	Ти си ухода!	75
10.	Спасавај се ко може!	82
11.	Летећи диносаурус	90

**У ДАВНОЈ,
ДАВНОЈ ПРАИСТОРИЈИ,**

коју нико никада није упознао, диносауруси и људи живели су у истом крају. То, међутим, није било лако! Диносауруси, који су ту већ били извесно време, нису благодано гледали на људске придошлице. Какви троглодити! И какви вашљивци!

Људи су се пак бојали тих огромних животиња пуних канџи и кљова. Све док једнога дана младунче диносауруса, стидљивко и штребер, није срећно људско младунче, обешетњака и стручњака за упадање у невоље...

И тако су почеле најзабавније пустиловине у читавој праисторији!

Добро дошли у динозоик!
Ми смо Муму и Рототом, а ово су наши пријатељи.
Диносауруси штребери, разуларени људски
младунци, тигрице које раде као учитељице...
Заједно проживљавамо многе пустоловине, прко-
сећи земљотресима и метеоритским кишама!

АЛМА

Дрска и храбра, увек
има гомилу генијал-
них идеја!

ОТЕЛО

Стари мамут са само јед-
ном кљовом; добар је,
али је мало подетињио!

МАДАМ ПОПАП

Строга али праведна учитељица у
људском селу.

ГРАНИТ

Он је јак и одважан, али
стално нешто зановета!

МАЛА НАПАСТ

Било је топло сунчано поподне, оаза је уто-
нула у пустињску тишину.

Палме су се њихале на ветру, песак је
био млак, птеродактили су блажено лупа-
ли крилима... Прави тренутак за леп попод-
невни одмор!

И заиста, сабљасту тигрицу мадам Попап
ухватио је дремеж. Стари мамут Отело је
куњао. И сви су у људском селу књавали.

Тачније, скоро сви.

БУМ! БАМ! ТРАС!

„Каква је то галама?!“, рикну мадам Попап, пренувши се из сна. „Узбуна!“

Крзно јој се накострешило због наглог буђења, па је сад имала цикцак пруге.

„Ааааа!“, зевну Отело, разјापивши чељусти са једном кљовом (једином која му је остала) и протресавши рундаву главурду. „Још једна метеоритска киша?“

За сваки случај, рашири кишобран од палминог лишћа.

Тигрица и мамут су били једине животиње у људском селу. Обоје су били стари и уморни од изигравања дивљих звери, па су љубазно замолили људе, кад су се ови настанили на том месту, да их приме.

Укратко, сви људи изађоше из колиба. Још су били поспани и зевали су, али су били будни.

Бука се настави.

ДУМ! ДАМ! ДАМ! ТРАС!

Ругаруга, старешина људског села, почеша се по бради пуној вашки и погледа око себе. Био је спреман на све. Метеоритски пљускови, ледена доба, вулканске ерупције, земљотреси... У праисторији су могуће свакојаке непогоде!

„Лупњава допире оданде!“, саопшти Отело, показујући сурлом на оближње језерце.

Онако дебео и тежак, он крену између палми које су расле у близини језерцета и изгази све рогозе својим мегалитским ногама.

Управо ту, поред воде, био је неки дечак. Било му је око девет година, имао је густу црну косу и млатароа је дебелом тољагом. Он је правио сву ту халабуку!

Једним ударцем смрвио је стену, другим је поткресао бусен траве, а последњим направио бразду у тлу.

„Стани, одвратна животињо, сад ћу ја тебе да убодем!“, викну затим, звекнувши из све снаге једну палму.

Један кокосов орах се истог трена откину од дрвета и паде право на Отелову главурду. БОНГ!

„Хиљаду ми оштећених кљова!“, зацвиле стари мамут. „Може ли се знати шта то изводиш, Рототоме? Ти си права мала напаст!“

Малишан, који се звао управо Рототом, тек тада примети мамута.

„Ох, извини, Отело!“, узвикну. „Покушавам да ухватим ову одвратну Зунзу!“

„Опет?! А може ли се знати шта ти је урадила та сирота безопасна мушица?“, умеша се мадам Попап. Она је била сеоска учитељица и увек је настојала да открије узрок догађаја.

„Безопасна?!“, понови Рототом у неверици. „Па она је прва почела! Одмарао сам се кад је Зунза почела да ме гризе по стомаку. Сад ме све сврби, куку!“

Он рашири руке: стомачић му је заиста био прекривен црвеним и надувеним убрима у облику срца.

Учитељица сабљастих зуба се закикота тако да јој се цело крзно тресло.

„Хе-хе-хе! Ма дај, молим те, знаш да је Зунза слаба према теби“, утеша га. „Не можеш сваки пут да је изудараш тољагом!“

„И пре свега, не можеш да правиш толику буку у време поподневног одмора, АААА-АА...“, зевну поново Отело. „Ти сам направиш већи хаос од дружине Страшног Рекса у пуном саставу!“

На ове речи, људи и животиње претрнуше. Страшни Рекс и његова дружина били су крдо најсуровијих диносауруса на копну. А можда чак и у води!

„Пошто си свима покварио дремку, сада ћеш за казну остати будан“, пресуди Ругаруга, погладивши дугу седу браду. „Иди у пустињу да скупиш мало гранчица за ватру. И лепо те молим... БУДИ ТИХ!“

Сви наставише да дремају, а Рототом, црвен од беса, крену у пустињу.

Са једног палминог листа, мала Зунза га је чежњиво гледала заљубљеним и сањалачким очима.

Ускоро, у некој скорој геолошкој ери, успеће да освоји срце свог вољеног. Била је сигурна у то!

ИМА ЛИ КОГА?!

У пустињи је сунце било високо на небу и пржило је, песак је био врео и гуштери су се задовољно сунчали.

Рототом, међутим, није био нимало задовољан. Каква гњаважа! Мора да сакупља суве гранчице док остали дремају! Да би дао себи мало одушка, малишан тресну неколико пута овде-онде тољагом.

„Увек мене грде!“, закењка. „А за све је крива Зунза!“

Он подиже тољагу и удари један облукат, који одскочи према хоризонту. Ударао га је